

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ νεοελληνική φυσιογνωμία, ὁ μεγάλος ποιητὴς Ἄγγελος Σικελιανός, σὲ σειρά βαθυστόχαστων ἀρθρῶν του στὴν «Πρωΐα» τῆς Ἀθήνας (20 Ὀκτωβρίου καὶ λ. φ.) ἀναπτύσσει μιὰ μεγαλόπνοη ἰδέα του γιὰ ἴδρυση ἑνὸς ἀναμορφωτικοῦ στὴν Ἑλλάδα: Ἕνα κέντρον διανοητικὸ ἀνώτερο ποῦ καὶ χαρακτηρὰ πανευρωπαϊκὸ μπορεῖ νὰ πάρει, καὶ μιὰ κατεύθυνση νὰ σταθεῖ γιὰ τὸν μεταπολεμικὸ ἀναβρασμὸ τῶν λαῶν.

Ὁ κ. Σικελιανὸς γιὰ λόγους ποῦ ἐξηγεῖ λεπτομερῶς στὴ μελέτη του θέλει τὸν ὄργανισμὸν αὐτὸ νὰ γίνεῖ στοὺς Δελφούς καὶ νὰ ὀνομαστῆ «Δωρικὸ Πανεπιστήμιον τῶν Δελφῶν». Γιὰ τὴν ἐπίτευξη τοῦ μεγάλου αὐτοῦ σκοποῦ ὁ κ. Σικελιανός κάνει ἐκκλήση πρὸς τοὺς διανοουμένους καὶ κοινωνιολόγους μας, κείνους ποῦ νοιώθουν τὸ ἔργο αὐτό, γιὰ μιὰ συνεργασία σοβαρὴ καὶ ἐπίμοχθη βέβαια ἀλλὰ μὲ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα ποῦ προβλέπει.

Ἄπ' τὰ ἀρθρα τοῦ κ. Σικελιανοῦ ἀναδημοσιεύομε ἐδῶ ἐνδιαφέροντα σημεῖα τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἰδέας τοῦ ποιητῆ.

«Γιὰ ὅλους ὅσοι βλέπουν τὴν πορεία τῆς Ἱστορίας ὄχι μόνο ἐπιφανειακά, ἀλλὰ καὶ σὲ ὕψος καὶ σὲ βάθος, ἢ πιὸ ἄμεση ὀργανικὴ λειτουργία κάθε μεταβατικῆς ἐποχῆς μὲ καθολικὸ χαρακτηρὰ, εἶναι ἡ αὐθόρμητη δημιουργία (εἰς ἀντίβαρο ὄλων τῶν ὁμάδων ὅπου σχηματίζονται παντοῦ στὸν κόσμο, κινημένες ἀπὸ διάφορα συμφέροντα), κάποιων ἰδιαίτερων πνευματικῶν ὁμάδων μὲ πραγματικὴ ἀνιδιοτέλεια, ποῦ συναντῶνται σ' ἕνα ἐπίπεδο ὑψηλότερο ἄπ' τὶς τρέχουσες ἀντιθέσεις τῶν διεθνῶν σχέσεων, ἢ τῶν σχέσεων τῶν τάξεων ἀναμεταξὺ τους.

«Τὸ σύμπτωμα αὐτὸ εἶναι συνώνυμο μὲ τὸ ξύπνημα τοῦ ἀληθινοῦ θρησκευτικοῦ πνεύματος τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνάλογο κάθε φορὰ σὲ βάθος, σὲ ἔκταση καὶ σὲ σαφήνεια, μὲ τὸν βαθμὸ τῆς ἐντάσης τῶν διαφόρων συγκρούσεων ποῦ τὸ τριγυρίζουν.

«Ἀπὸ τὴν ἴδια λοιπὸν πίεση τῶν γεγονότων, βεβαίωτα ποτὲ ἐποχὴ περισσότερο ἀπὸ τὴν δική μας, δὲν ὑπῆρξε πιὸ κατάλληλη γιὰ τὸ παγκόσμιον ξέσπασμα τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὅλες οἱ ἠθικὲς δυνάμεις τῶν ἐπίλεκτων ὁποῦ δὲν εἶναι καὶ πολλὸς καιρὸς διευθύνονταν μὲ ἀγωνία πρὸς οἰαδήποτε διέξοδο, αἰσθάνονται τὴν ὥρ' αὐτὴ νὰ παρασύρονται ταχύτατα πρὸς ἕνα Κέντρο αὐτοδύναμο, ὅπου θὰ νῆταν εἰσιμι νὰ ξανοιχθῆ σὲ πλήρη δράση, κάτου ἄπ' τὴ συγκεντρωμένη τους ἐπίδραση καὶ πνοή.

«Ἀπουσιάζουν ὁμως ὀλωσδιόλου, ἢ ἀργοῦνε νὰ φανερωθοῦν ὀλοένα περισσότερο, τὰ παγκοσμίως σύμφωνα εἰδικὰ ὀργανικὰ ἰδρύματα, τὰ ἀληθινὰ ἐκεῖνα πλαίσια, ποῦ θὰ βοηθοῦσαν τὸ θεησκευτικὸ τῆς ἐποχῆς μας πνεῦμα ν' ἀποκαλυφθῆ μὲ συνοχὴ καὶ ν' ἀναλάβει μὲ πρωτοβουλία τὴν ἀρχηγία τῶν αἰτημάτων τοῦ καιροῦ μας.

«Γιὰ νὰ συμπληρώσουμε λοιπὸν αὐτὴ τὴν ἔλλειψη, γιὰ νὰ προβάλομε τὴν ἐνεργὸν Ἀρχὴ ἑνὸς συντακτικοῦ εἰρμῶ τῆς παγκοσμίας πνευματικῆς Βουλῆσεως, ἐσκεφθήκαμε νὰ ἰδρύσομε τὸ Δελφικὸ Πανεπιστήμιον, ποῦ θεμελιούμενο, καθῶς θὰ ἰδοῦμε, ἐπάνω

στά συνθετικά ἰδανικά τῆς Ἀνθρωπότητος ποῦ ἐκδηλώθηκαν στὴ γῆ ἀπὸ τὴν ἀπώτατην ἀρχαιότητα, θὰ ἐπεδίωκε γι' αὐτὸ ἐντονότερα νὰ ὑψώσει ζωντανὸ τὸ σχέδιό του, ἀντικρὺ καὶ σχετικὰ μὲ τὰ σημερινὰ προβλήματα καὶ αἰτήματα τῆς Ἱστορίας».

«Εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη», ἔγραφε καὶ ἄλλοτε ὁ κ. Σικελιανὸς, «νὰ ἐκδηλωθῇ τὴν ὥρα τούτη μὲς τὸ χρόνο καὶ τὸ διάστημα, μιὰ ζωντανὴ πνευματικὴ Διδασκαλία, λυτρωμένη ἀπὸ Κρατικούς προσωπισμοὺς καὶ τοὺς οἰουσδήποτε φανατισμοὺς, ὅπου ἐνεδρεῦσονται ἀκόμα μὲς τὸν κόσμον, κατὰ ἓνα τρόπο ὅχι πλέον ἀφηρημένο, ἀλλὰ ἀπόλυτα συνθετικὸ καὶ ζωτικόν. Ἡ διδασκαλία αὕτη ὀφείλει νὰ ἦναι ἐπικυρωτικὴ τῶν ὑψηλότερων ἀξιώσεων τοῦ ἀνθρώπου ἀναχωρώντας ἀπὸ μιὰν ἀφετηρία βέβαιη καὶ ἀντικειμενικὴ.

Ἡ Διδασκαλία τούτη, σύγκεντρο αὐτῶν τῶν ἀξιώσεων, ὀφείλει νὰ ἀφορᾷ ὄχι τὴ διαμόρφωση θεωριῶν, ἀλλὰ τὴ διαμόρφωση ἀπ' εὐθείας πράξεων πνευματικῶν καὶ θετικῶν ρυθμιστικῶν.

Ἡ Διδασκαλία τέλος τούτη ὀφείλει (ἀδιάφορο ἂν πρέπει ν' ἀφορμᾶται ἀπὸ ἓνα ὠρισμένο κεντρικὸν ἱστορικὸ τῆς γῆς σημεῖο), νὰ ἀντλή ὡς ἓνα δένδρον γενεαλογικὸ παγκόσμιον, τὶς ζωτικὰς δυνάμεις τῆς, ἀπὸ ὀλόκληρη ἀνεξαίρετα τὴν ἱστορία καὶ ἀπὸ ὀλόκληρο τὸ ἔδαφος τῆς Γῆς.

Ἀπαξ συγκροτούμενη σὲ σῶμα δημιουργικὸν αὐτόνομον, ἡ Διδασκαλία αὕτη ὀφείλει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴ πνευματικὴ τῆς ἐπικράτηση, θεωρώντας ὡς ἓνα ἔδαφος ἀγνῆς τῆς ἐνεργείας, ὅχι αὕτη ἢ ἐκείνη τὴ μονόπλευρη ἀποψη τῶν προβλημάτων τοῦ καιροῦ μας, ἀλλὰ σύνθετο καὶ ὀλόκληρο τὸ πρόβλημα τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ συγκροτηθῇ μὲ σῶμα δημιουργικὸ αὐτόνομον, ἀνάγκη νὰ ἐνσαρκωθῇ ἱεραρχικὰ εἰς τοὺς ἐξῆς ἰδιαιτέρους ὄργανισμούς :

Πρῶτον, ἓνα κεντρικὸν ὄργανισμὸν ποῦ ν' ἀντιπροσωπεύῃ αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς Διδασκαλίας καὶ νὰ ἐπαγρυπνῇ ἀπάνου στὴν ἀνώτερα βιολογικὴ τῶν προβλημάτων ἀποψη, (τὴ μόνη ποῦ ἐπιτρέπει ἀληθινὰ τὴ βασικὴ καὶ ὄχι τὴν ἐφήμερή τους τοποθέτηση, ἐπανόρθωση ἢ λύση), ἀποδίδοντάς τα στὴν ὑπέρτερη συνθετικὴ μορφή τους, ποῦ ὅπως πάντα ἐθεωρήθη ἀπ' τοὺς μεγάλους δημιουργοὺς καὶ θεσμοθέτας, ὡς «Ἀρχὴ καθολικὰ ἐνεργητικὴ».

Δεύτερον, ἓνα ἐκπαιδευτικὸν ὄργανισμὸν, ἔδρα ἀναζητήσεων συνθετικῶν, πνευματικὸ Πανεπιστήμιον, ὑποχρεωμένο νὰ τροφοδοτῇ πλατύτατα καὶ τὶς ἀνάγκες τῶν περισσότερων ἀνδρωμένων διανοητῶν, ἀλλὰ καὶ μὴ συνοχὴ ἠθικὴ καὶ δημιουργικὴ ἀδιάσπαστη, ὅλες τὶς διανοητικὰς διαβαθμίσεις ἢ ἀξιώσεις, μὲ τὴν ἴδια ποιοτικῶς ἀνόθευτη τροφή.

Καὶ τρίτον, ἓνα οἰκονομολογικὸν ὄργανισμὸν, ὅπου στὸ πεδίον τῆς πρακτικῆς ἐνεργείας καὶ τῆς ἄμεσης κοινωνικῆς ἀλληλεπίδρασης (σὲ συνοχὴ καὶ πάλι ἐντελῶς ἀδιάσπαστη πρὸς τὶς μεγάλες κεντρικὰς Ἀρχάς), θὰ ὀφείλουν ν' ἀναπτύσσονται οἱ θεμελιώδεις ἰκανότητες τοῦ ἀτόμου, ὡς κοινωνικοῦ παράγοντος δημιουργικοῦ.

Ἐνα Πανεπιστήμιον τέτοιον ποῦ καὶ ἡ σύλληψη καὶ ἡ πραγμάτωσή του θὰ εἶναι μιὰ δόξα τοῦ νεοελληνικοῦ πολιτισμοῦ ἀπαιτεῖ δαπάνες μεγάλες. Μᾶς φαίνεται ὅμως πῶς θὰ εἶναι εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐπιδειξῇ τὸ ἔθνος μας φωτισμένη γενναιοδωρία.

ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟ πέθανε στη Σκίαθο, ο μεγάλος συγγραφέας 'Αλέξανδρος Μωραϊτίδης. Σ' όλο τó βίó του είχε βαθύ θρησκευτικό αίσθημα, όπως και ó συμπατριώτης του και φίλος του Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης.

Στήν óδó τής πίστης πού βάδιζε áκλόνητος έκανε, δυó μήνες πρίν πεθάνει, τó τελευταίó βήμα τού νά περιβληθεί τó μοναχικό σχήμα. 'Η συγγραφική του άξία, οί ζωντανές περιγραφές τού έλληνικóυ βίóυ πού έδωσε μές στά διηγήματά του τού άπόκτησαν βαθείά έκτίμηση, και ó Μωραϊτίδης πήρε και τó άριστέιο τών Γραμμάτων, και τόν έλέξεσαν και μέλος τής 'Ακαδημίας.

ΣΤΗ ΦΕΤΕΙΝΗ Πανελλήνιο 'Εκθεση στην 'Αθήνα μές σέ 57 εκθέτες, μεταξύ τών όποιων πολλοί καθηγητές τού Πολυτεχνείου, ιδιαίτερη έντύπωση έκανε ή εργασία τών ζωγράφων μας κ. Χ. 'Αλεξανδρίδη — Στεφανοπούλου και τού κ. Δ. Στεφανοπούλου. Οί 'Αθηναίοι τεχνοκρίτες μίλησαν γι' αυτούς με πολύ ένθουσιαστικά λόγια ξεχωρίζοντάς τους μέσα στην όλη καλλιτεχνική κίνηση τής 'Εκθεσης. 'Η «Πρωτοπορία» γράφει : «Ξεχωρίζουμε τά Σκυριανά κομμάτια τής Κας 'Αλεξανδρίδου Στεφανοπούλου. Είναι κάτι πού μπορούμε νά πούμε έλληνικό έξπρεσιονισμό. 'Η ζωντανή και βαθειά έκφραση άνταμώνεται με την πρωτότυπη σύνθεση κι' όλα γιομίζουν με φώς και με άλήθεια. Ψευτιές κατά συνθήκη και άπόπειρες μανιέρας δέν υπάρχουν στά κομμάτια αυτά. Και ó κ. Δ. Στεφανόπουλος με τά τρία Σκυριανά του δείχνει ανάλογα προσόντα. Μάλιστα τó «'Αλώνισμά του» είναι κάτι γιομάτο έκφραση μά και έντελώς νέο, με χρωματιστική καθαρότητα, με ζωή και με άγνότητα μαζί».

'Ο κ. Φώτος Πολίτης στό άρθρο του για την Πανελλήνιο 'Εκθεση στην «Πρωία» λέει : Νεωτεριστικότεροι φαίνονται υπό τούτ' αυτές συνθήκας οί καλύτεροι. Κι' άναφέρει εϋθύς άμέσως την εργασία τού ζεύγους Στεφανοπούλου. «'Εδω ίδίως στό «'αλώνισμα» και στό «σκυριανό δρομάκι» τού κ. Στεφανοπούλου, όπως και σ' όλους τούς πίνακες τής κυρίας 'Αλεξανδρίδου-Στεφανοπούλου υπάρχει ó ρυθμός εκείνος πού χαρίζει τή συνθετική άρμονία. Οί φιγούρες είναι τοποθετημένες τόσο άρμονικά μές στό τοπίο (άρ. 7, 8 και 9) ώστε ένω διατηρούν τó χαρακτήρα και την κίνησή τους, συμπλέκονται άναλόσπαστα με τó γενικό ρυθμό τής εικόνας. Και άλλου «'Από πολλά χρόνια παρηκολούθησα κ' έτόνισα τή σοβαρότητα τής εργασίας τού κ. Στεφανοπούλου, και για τούτο ή σημερινή του εξέλιξη, τόσο σύμφωνη πρós την άυστηρότητα τής καλλιτεχνικής του δουλειάς, αλλά και τόσο ξένη έξωτερικά πρós τόν Ιμπρεσιονισμό τών παλιών σπουδών του, δέν μου κάνει έντύπωση. Περιμένα την πρόοδο τούτη, τόσο άπ' αυτόν, όσο κι' από την κυρία Στεφανοπούλου, γιατί προσπαθούσαν άνέκαθεν νά δουλεύουν κ' οί δυó με πραγματική άγάπη πρós τó άντικείμενο».

Κ' έμεις πού πιστεύουμε στά δυó μεγάλα αυτά ταλέντα είμαστε πολύ ίκανοποιημένοι για την επιβλητική έντύπωση πού έκανε ή εργασία τους στό αθηναϊκό κέντρο.

ΣΤΗΝ GALERIE PAUL εκθέτει άπτις 29 Νοεμβρίου ó διακεκριμένος άγγλος καλλιτέχνης F. Richards 60 έργα του χαλκογραφίας, τοπεία και συνθέσεις του από την Αίγυπτο, Σουδάν, 'Αραβία, 'Ιταλία, Παλαιστίνη, Συρία, Νορμανδία και 'Αγγλία.

'Η χαλκογραφία με τή λεπτεπίλεπτη έπεξεργασία και τά κο-

πιώδικα μέσα τῆς τεχνικῆς τῆς δὲν ἔχει τραβήξει, ἀναλόγως, μὲ τὸ μέρος τῆς πολλοῦς καλλιτέχνες. Σπανίζουν οἱ καλὲς χαλκογραφίες. Ὁ κ. Richards σ' ἓνα πρόλογό του στὸν κατάλογο τῶν ἔργων του ἐπεξηγεῖ τὸν τρόπο καὶ τὶς λεπτομέρειες τῆς κοπιώδικης προετοιμασίας πού ἀπαιτεῖται γιὰ τὰ Etchings καὶ τὰ Drypoints.

Ὁ τεχνίτης αὐτὸς πού κατέχει βαθειὰ τὰ μέσα τῆς ἐκτέλεσης καὶ μιὰ γνώση πλέρια τοῦ σχεδίου, εἶναι φημισμένος στὴν Ἄγγλια. Εἰδῶ ἐκθέτει γιὰ πρώτη φορά. Εἶδαμε κομμάτια του μὲ εὐαισθησία καὶ χάρη στὴ σύνθεση μοναδική, μὲ σχέδια ἄμεμπτα, μὲ πλούσια γραμμικὴ ἐκτέλεση. Τὸ καλύτερο ἴσως προσὸν τῶν χαλκογραφιῶν αὐτῶν εἶναι ἡ ἐπιτυχία στὴν ἀπόδοση ἀτμοσφαιρικοῦ φόντου — χρῶμα χαριτοῦ καὶ μελανιοῦ. Ἐνα ἔργο του πού μᾶς ἄρrese ξεχωριστὰ εἶναι τὸ «Ἐνα καλοκαιρινὸ ἀπόγευμα στὴ «Genoa». Ἐχει ἀπλότητα, φινέτσα καὶ εἶναι ἐκτυπωμένο πάνω σ' ἓνα γλυκύτατο τόνο. Ὁ Richards εἶναι μαίτρο στὴ χαλκογραφία.

Οἱ φίλοι τῆς χαλκογραφίας ἀπόκτησαν πολλὰ ἀπτά ἐκτεθέντα ἔργα. Ἐξῆ καὶ ἑπτὰ κόπιες ἀρῆθησαν ἀπτά περισσότερα κομμάτια.

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΚΑΜΕ τὸ ἀτελιὲ τοῦ ζωγράφου Περικλῆ Ἄναστασιάδη καὶ εἶδαμε καινούργια του δουλειά. Κάτι dessins του ἀπτό κανάλι τῆς Μαχμουδίας — πού ζωγραφικὰ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον — ἔχουνε λεπτότητα καὶ εὐγενικὴ διάθεση μοναδική. Τὴν Αἴγυπτο ὁ κ. Ἄναστασιάδης τὴ νοιώθει καὶ σχεδὸν συστηματικὰ δουλεῖ τὸ Αἰγυπτιακὸ τοπεῖο.

Εἶδαμε ἀκόμη μελέτες του πάνω σὲ τύπους ἰθαγενῶν πού δείχνουν τὴν τάση σοβρῆς δημιουργίας. Τὸ σχέδιο γίνεται χαρακτηριστικὸ καὶ τὸ χρῶμα παίρνει τὴν χρειαζόμενη ψυχικότητα.

Κάτι κεφάλια ἀραπάδων μᾶς ἄρresan πολὺ. Εἶχαν τὴ νωχελώδη ἀπλότητα τοῦ ἀράπη πού δὲν εἶναι εὐκολο νὰ συλλάβει καὶ νὰ καθορίσει κανεῖς. Γενικὰ ἡ καινούργια ἐργασία αὐτῆ τοῦ κ. Ἄναστασιάδη πρέπει νὰ ἐνδιαφέρει ξεχωριστὰ ὄσους παρακολουθοῦν τὴν ἐξέλιξη τοῦ καλλιτέχνη.

Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ μὲ τὸν ἀκούραστο δημιουργὸ καὶ ἐμπνευστὴ τῆς κ. Ν. Μεταξᾶ ξανάρχισε ἀπτόν Ὀκτώβριο τὶς φιλολογικὰς Τρίτες πού εἶχε ἐγκαινιάσει πρὶν λίγα χρόνια μὲ πολλὴ ἐπιτυχία. Οἱ διανοοῦμενοι φίλοι τῆς Ἀλεξ. Βιβλιοθήκης μαζεύονται μιὰ φορά τὴν ἑβδομάδα, γίνονται causeries, συζητήσεις, διαλέξεις, καὶ ἐπιτυχαίνεται ἔτσι μιὰ πνευματικὴ ἐπικοινωνία.

Ἀπτις ὁμιλίαις τοῦ μηνὸς σημειώνομε τοῦ κ. Πατριζίου γιὰ τὴ συμβολὴ τῶν Ἀράβων στὸν πολιτισμὸ καὶ τοῦ κ. Λιβιεράτου γιὰ τὶς ἀρχαιότητες τῆς Κνωσοῦ.

ΑΠ' ΤΙΣ 7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ἀνοίγει στὴν Ἑλληνικὴν Λέσχη ἡ Ἐκθεση ζωγραφικῆς τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνη κ. Νίκου Νικολαΐδη, μὲ ἐλαιογραφίες, ἀκουαρέλες, παστέλ, τῆς Πετραίας Ἀραβίας, τῆς Ἰγύπτου, τῆς ὕπρου, ἔργα ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴν ἔρημο καὶ ἀντίᾳφα ἀπ' τὶς περιφημὲς εἰκόνες τοῦ Σινᾶ.

Ἡ ἔκθεση θὰ μείνει ἀνοιχτὴ ὡς τὶς 30 Δεκεμβρίου.

ΘΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΟΜΕ πάλι τοὺς ἀναγνώστες μας μὲ τὴν ἀμάθεια τοῦ κ. Ρουσελ (Libre Ὀκτώβριος Νοέμβριος).

Τὸν ξάφνιασαν οἱ ἐσωτερικὲς ρίμες τοῦ στίχου (Ρίκας Σεγτοπούλου)

«Περγᾶς καὶ πᾶς ἐνῶ πού σταματῶ».

Εἶναι τόσο ἄμαθος ἀπὸ νεο-ελληνικὴ στιχουργικὴ πού δὲν ξέρει ὅτι ἡ ποίησή μας εἶναι γεμάτη ἀπὸ στίχους μ' ἐσωτερικὴ ρίμα τῆς ἴδιας φύσης, σὰν τοῦ στίχου πού προαναφέραμε.

«Τὴν ξενιΕΙΑ, τὴν ἀρφανΙΑ, τὴν πίκρα, τὴν ἀγάπη»
(*Δημοτικὸ*).

«ΜελετΑ τὰ ΛαμπρΑ παλληκάρια»
(*Σολωμὸς*).

«Ἄν νειΟΣ ἀετΟΣ ἀπότομα»
(*Τυπάλδος*).

• Πᾶρε τὸ μάτι «τάετΟΥ καὶ τάλαφιΟΥ τὸ πόδι»
(*Βαλαωρίτης*).

«Ὅπου ζωή, ὅπου ὄνειρο στὰ μακρινΑ καὶ στὰ ψηλΑ»
(*Παλαμᾶς*).

«Ὅσο ἀνοιχτΟΙ εἶν' οἱ οὐρανΟΙ, τόσο τεράστια μέσα»
(*Παλαμᾶς*).

«Γάμον ἀρχοντικΟ σ' ἓνα χωρΙΟ πλουμίζει»
(*Κρυστάλλης*).

«Μ' ἀσημΙΚΑ καὶ χρυσΙΚΑ»
(*Γρυνπάρης*).

«Τὴ ζώνη πῶπλεξε ἡ καΛΗ — ὦ ἓνα φιΛΙ.»
(*Γρυνπάρης*).

«Γιὰ τὴν ἐρμΙΑ, τὴν ξενιΕΙΑ, νὰ πάω μιά μέρα νὰ τὴ δῶ»
(*Μαλακάσης*).

«Χηράμενη τῆς ἐρωτιᾶς κι' ἀπ' τὴν πΑΛΙΑ καταλαΛΙΑ»
(*Μαλακάσης*).

Αὐτὰ εἶναι πράγματα πού κι' ἓνας μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου τὰ ξέρει.

Τόσο δύσκολο πρᾶγμα εἶναι ἡ νεοελληνικὴ στιχουργικὴ πού καὶ τὰ στοιχειώδη νὰ μὴ μπορεῖ νὰ νοιώσει ὁ κ. Ρουσσέλ; Καὶ ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του, «vieux routier de métrique et de versification». Τὰ χάλια τοῦ «vieux routier» αὐτουνού!

ΤΟ ΑΡΘΡΟ τοῦ γερμανοῦ τεχνοκρίτη κ. Heinz Luedecke πού τυπώνεται στὸ τεῦχος μας αὐτὸ μετάφρασε, ἀπ' τὸ πρωτότυπο πού μᾶς στάλθηκε εἰδικὰ γιὰ τὴν «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη», ὁ διαπρεπὴς λόγιος κ. Ε. Π. Παπανοῦτσος.

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ γιὰ λόγους ἀποκλειστικῶ τεχνικῶς βρέθηκε καθυστερημένο καὶ ἀναγκαστήκαμε νὰ βγάλουμε διπλᾶ τεύχη. Θέλοντας ὁμως νὰ εἴμαστε ἐμπρόθεσμοι καὶ ἀπὸ καθήκον πρὸς τοὺς φίλους καὶ ὑποστηρικτὲς μας ὑπόβληθήκαμε σὲ ὕλικες θυσίες, καὶ ἔτσι ἡ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» ἀπὸ τώρα θὰ ἐμφανίζεται καὶ καλύτερα καὶ τακτικά.